

Titel: Kapitel XXXI.

Citation: "Kapitel XXXI.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e23926/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

en lignende Myrddighed, naar Talen er om Retsforhold, til hvis fuldstændige Stiftelse en skriftlig Udfærdigelse er nødvendig; ogsaa her maa Fogden kunne udøve den til Retsforholdets Stiftelse eller Sikring nødvendige Virksomhed ved at udstede et Skøde, et Pantebrev eller dsl. I øvrigt vil Sagsøgeren undertiden endog kunne stille sin Paastand saaledes, at selve Dommen kan træde i Stedet for den Legitimation for et Retsforholds' Stiftelse eller Ophør, som han er berettiget til at fordr udstedt af Sagsøgte, i hvilket Tilfælde enhver Eksekution af Dommen bortfalder. Dette vil saaledes gælde, naar en Lejefogt søger Udlejerens til at underskrive en Lejekontrakt af et vist Indhold. Her maa Sagsøgeren kunne faa udtalt i Dommen, at Sagsøgte har indgaaet en saadan Lejekontrakt, og denne Dom vil da i det hele, saasom med Hensyn til Tingkøbsning, kunne træde i Stedet for den skriftlige Lejekontrakt. Paa K^oende Maade vil Forholdet kunne stille sig, naar Cessionarius, som allerede er bleven Ejer af Gældsbeviset, søger Cedens til at udfærdige en lovformelig Transport, og naar en Køber, som er bleven Ejer af den købte Ejendom, søger Søgeren til at udstede Skøde til ham. Endnu bemærkes, at udførelsen af forskellige i Forbindelse med Eksekutionen staaende Spørgsmaal, navnlig Fastsættelsen af Erstatningssummer, i Overensstemmelse med det oven for opstillede Hovedprincip er henlagt til Fogden. * Ogsaa med de her omhandlede Paragrafer maa § 345 jævnes.

§ 343.

Som oven for ved de alm. Bemærkn. til 4de Afsnit omtalt, ere her de samme Regler, der ere foreskrevne for Fuldbrydelse af Handlingsdomme, gjorte anvendelige paa Undladelsesdomme.

§ 344

fundtes ej i det tidligere Forslag, men tilsigter kun en Tydeliggørelse af dette.

§ 345.

Næst at henvise til de alm. Bemærkn. oven for ved 4de Afsnit samt til de ved § 339 gjorte Bemærkninger, skal bemærkes, at Slutningen af 1ste Punktum saavel som 3die Punktum ikke fandtes i det tidligere Forslag, men ere tilføiede af Tydelighedshensyn. Om Paragrafens Regler gælder i øvrigt, hvad der i Motiverne til det tidligere Udkast er bemærket om den tilsvarende § 456; Betin-

gelsen for Strafsansvaret er, at Domfældte „modvillig undlader“ eller „forsætlig overtræder“. Der maa altsaa fordr subjektive Betingelser, der berettiger til at opfatte Domfældtes Opførsel som en Ulydighed eller passiv Modstand mod Statens til Retshaandævelsen trafte Foranstaltninger. Da imidlertid Øjemedet med den i Paragrafen omhandlede Straf væsentlig er at skaffe Domhaveren Fyldestgørelse, og da der ikke bør undlades noget, som kan tjene til at opmuntre eller bevæge Domfældte til at rette for sig, er der i Paragrafen indsat en Bestemmelse om, at den idømte Strafs Fuldbrydelse og den begyndte Strafs Fastsættelse skal standse, naar Domfældte i alle Maader retter for sig, en Regel, hvortil der haves et Sidestykke i Straffelovens § 254. Derhos er det som en naturlig Anvendelse af samme Tanke bestemt, at det samme skal gælde, naar Domhaveren ved Anvendelse af den i §§ 339—343 angivne Fremgangsmaade har opnaaet enten Fyldestgørelse af sin Ret eller dog den Sikkerhed for samme, som ligger i Opnaaelsen af Udlæg for Vederlag.

Endelig har Paragrafen i Overensstemmelse med Forordningen 6te April 1842 § 8 optaget en Regel om, at Domhaveren, naar en Straffedom af det angivne Indhold er afsagt over Domfældte, kan fordr Politiets Bistand til sin Rets Gennemførelse. Denne Regel, som i det citerede Lovbud kun var udsat med Hensyn til Undladelsesdomme, er her gjort anvendelig paa alle Domme. Der er indlysende, at naar Domhaveren ikke ved et saa energisk Middel Anvendelse kan komme til sin Ret, har det offentlige ikke Magt til at gøre mere eller videre for ham i denne Retning.

Kapitel XXXI.

Fuldbrydelse af Domme, der lyde paa Udredelse af Penge.

Reglerne i nærværende Kapitel hvile paa den, ogsaa i den gældende Ret anerkendte Grundtanke, at Domhaveren som Regel skal have Adgang til at søge Fyldestgørelse i samtlige Domfældtes alt erhvervede Formueretigheder, for saa vidt ikke en tvungen Indtrædelse i disse er udelukket ved det paagældende Retsforholds særlige Beskaffenhed eller ved særlig Lovregel medens Domhaveren derimod ikke har Adgang til at søge Fyldestgørelse ved at lægge Beslag paa Domfældtes Arbejdskraft eller

Erhvervsveie i øvrigt, saa lidt som til at underkaste ham Gældsfiengsel. Derhos er med de i §§ 350, 403 og 404 indeholdte Udlægelses-udlæget altid et Udlæg til Forauktionering.

Da Kapitlets Indhold i Hovedsagen kun er en Kodifikation af den gældende Ret, skal der med Hensyn til de enkelte Paragrafer kun bemærkes følgende:

§ 348.

I Forbindelse med 1ste Stykke kan mærkes Reglen i Udkast til Lov om Retssagfiter § 22, hvorefter Retssagfiter Udlæget kun bliver at erlægges, før saa vidt der er tilstrækkeligt Gods til dets Dækning, eller at Rekvirentens Krav er sikret.

Med Hensyn til 2det Stykke, der selvfølgelig kun angaar den juridiske Konsulents Honorar for selve Eksekutionsforretningen, kan henvises til de alm. Bemærkninger oven for ved 4de Afsnit ad 8.

§ 350.

Grundens til, at det tidligere Forslags § 461 er udeladt, medens paa den anden Side nærværende Paragraf er udvidet til at omfatte alle Arter af Brugsretigheder over faste Ejendomme, altsaa ogsaa siddende, der tilkomme Majorats- og Fideikommissbesiddere, Beneficiarer etc., ere angivne oven for (alm. Bemærkninger ved 4de Afsnit ad 9). Den gældende Ret indeholder — bortset fra de om specielle Forhold gjænde Bestemmelser i D. L. 3—7—9 og Amtstæffeordning 8de Juli 1840 § 20 — ikke nogen Anvisning paa, hvorledes der skal forholdes med den nærmere Gennemførelse af den her omhandlede Art af Eksekution, og det maa derfor anses for Rekvirentens Sag selv at træffe alle til Brugsrettens Udøvelse fornødne Foranstaltninger, om end med Pligt til at aflægge Regnskab til Domstolene. Da denne Ordning imidlertid kan føre til Misbrug, og i alt Fald kan give Anledning til megen Tvivl og Strid til Besvær for begge Parter, giver Udkastet (jfr. § 354) nærmere Regler for Fremgangsmaaden, Ansvar etc. ved denne Art af Udlæg.

Det kan i øvrigt med Hensyn til Adgangen til overhovedet at gøre Udlæg i Brugsretigheder — i Overensstemmelse med Motiverne til det tidligere Udkast — bemærkes, at hvor Brugsretten ligefrem kan overdrages til andre, jfr. Lov om Bøndergældens Bortforpagtning af 25de Juni 1870 § 3, vil Udlejerens selvfølgelig ikke kunne modsætte sig, at Lejstagerens Kreditorer lade sig give Udlæg til Forauktionering i Brugsretten, hvis de fore-

trække denne Fremgangsmaade. Jevnligh vil Forholdet imidlertid være det, at Brugsretigheden paa den ene Side ikke er lige frem overdragelig, medens det dog paa den anden Side ikke er udelukket, at en Udøvelse af Retigheden i større eller mindre Udstrækning kan foregaa ved andre end Lejstagerens selv. I disse Tilfælde vil da den i § 350, jfr. § 354, omhandlede Eksekutionsmaade være den eneste Vej, ad hvilken Lejstagerens Kreditorer kunne søge Fyldestgørelse i Brugsretigheden.

Hvis endelig Brugsretigheden er stiftet saaledes, at den hverken helt eller delvis kan udøves af andre end Brugerens selv, vil af Eksekution den være udelukket.

Hvad særlig Majorater o. lign. angaar, skal endnu bemærkes, at Udkaster ikke ved Reglen i § 350 tænker at gøre nogen Begrænsning i den Bestjelse, der efter gældende Ret tilkommer Lenskontrollen til at sætte Majorater under Administration og derved udelukke Separatfølgning.

Næst der i § 351 Punktum totes om Udlæg i „Indtægterne af faste Ejendomme“, tænkes der herved paa Udlæg i de Indtægter, der kunne falde, indtil Tvangsauktion kan finde Sted.

§ 353.

Som en Sammenligning med Plakat 24de Maj 1843 vil vise, og som det i øvrigt nærmere er paapeget i Motiverne til det tidligere Udkast (S. 198), afviger den i Paragrafens 3die Stykke indeholdte Regel paa nogle Punkter fra den gældende Ret.

§§ 355 og 356.

§ 355 er ganske overensstemmende med Konkurslovens § 160. Ligeledes er § 356, 1ste Stykke, stemmende med den gældende Ret, hvorimod 2det Stykke for saa vidt er nyt, som den den indeholdte Regel indtil ikke har været udtrykkelig udalt.

§ 357.

Medens selve den Omstændighed, at en Fordring er betinget eller ikke endnu er forfalden, ikke i Almindelighed hindrer, at der gøres Udlæg i den (jfr. Paragrafens 2det Stykke, kan en særlig Hindring for Udlæg i Fordringer fremkomme dels i Kraft af den med Konkurslovens § 161 stemmende Regel i 3die Stykke, dels i Kraft af det i § 358 udalte Princip, om hvis Anvendelse ogsaa med Hensyn til Fordringer der yderligere findes en Forudsætning i § 361.

Om den ny indsatte Regel i § 357, 2det Stykke, 2det Punktum, er oven for (alm. Bemærkn. ved 4de Afsnit ad 10) gjort fornøden Bemærkning.

§ 359.

Adgangen til Udlæg i ikke forfalden Løn vil i Almindelighed være afskaaren ved den i § 357, 3die Stykke, givne Regel om visse gensidige bebyrdende Kontrakter. Imidlertid kan det med Hensyn til de Lønninger, der ere tillagte Indhavere af Embeder og andre offentlige Stillinger, være tvivlsomt, om saadanne kunne betragtes som Led i et almindeligt, gensidig bebyrdende Kontraktforhold, og der er derfor i nærværende Paragraf givet en udtrykkelig Regel, hvorefter saadanne Lønninger lige saavel som anden Løn for personligt Arbejde ere undtagne fra Udlæg, saa længe de ikke ere forfaldne.

§ 360.

De under Nr. 2—4 anførte Undtagelser findes ikke i den gældende Ret, men er med en enkelt Udvidelse optagne efter det tidligere Forslag. Undtagelsen under Nr. 6 er optagen efter Lovens §§ 69 og 76.

Kapitel XXXII.

Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme.

Af Reglerne i dette Kapitel, der for en stor Del ere stemmende med den gældende Ret, skulde kun følgende særlig fremhæves:

I § 362 er der givet Fogden Beføjelse til, hvor Omstændighederne tale derfor, at lade Eksekutionsforretningen begynde andet Steds end paa Domsfældtes Bopæl. Da denne Regel selvfølgelig ikke bør benyttes til at holde Rekvizitus i Uvidenhed om Eksekutionens Foretagelse, vil Fogden efter Omstændighederne kunne have Anledning til at gøre sin Medvirkning til denne Afvigelse fra Hovedreglen afhængig af, at Rekvizenten underretter Rekvizitus om Forretningens Foretagelse saa betids, at Rekvizitus kan møde under samme; især gælder dette, naar Forretningen ønskes foretaget paa et Sted, hvor man hverken kan gøre Regning paa at træffe Rekvizitus selv eller nogen af de i § 363, 2det Stykke, nævnte Personer.

I § 363 er det gjort Fogden til Pligt, naar Rekvizitus ikke træffes til Stede, at opfordre en af dem, der staa i et af flere, nærmere angivne Forhold til Rekvizitus, til at varetage dennes Tarv under Forretningen.

Proceduren for Fogedretten skal ligesom den øvrige Procedure i den reformerede Proces være mundtlig (§ 370). Der bliver derfor ikke Tale om nogen selvstændig Ret for Parterne til at diktere til Protokollen saa lidt som om nogen Fremleggelse af Indlæg, Domsfælde eller Trediemænd fremsætter mundtlig sine Indsigelser, og Domshaveren svarer derpaa; yderligere Ordveksling beror paa Fogdens Tilladelse. De nedlagte Paastande skulde protokolleres ordret, det øvrige kun „efter dens væsentlige Indhold“. Hvad der i saa Henseende skal anses som væsentlig, bestemmer Fogden (§ 371). Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn eller personlig Afhørelse af Parterne finder kun Sted, naar Fogden mener undtagelsesvis at burde tilstede det (§ 370). Paa den anden Side er der under Paaske af eller Kæremaal over for Fogedforretninger fri Adgang til at fremføre ny Paastande, faktiske Anbringender og Beviser (jfr. Kap. XXXVII.)

Trediemands Stilling over for en Eksekutionsforretning er den samme som efter gældende Ret, idet han enten kan gøre sig til Part under denne — i hvilket Fald han bliver bunden ved den med Hensyn til hans Indsigelse afsagte Kendelse, indtil denne omstødes af højere Ret. — eller han kan holde sig borte fra Forretningen og derefter gøre sin Ret gældende enten ved Appel af denne eller i første Instans.

Med Hensyn til Fogdens Vejledningspligt skal bemærkes, at Reglen desangående i § 370, 3die Stykke, er affattet saaledes, at den ogsaa omfatter Sager, der kun i Kraft af Parternes Vedtagelse ere komne til at henhøre under Underret.

Om Besiddelsen af udlagt Gods give §§ 375 og 376 nogle Bestemmelser, der i hvert Fald ikke udtrykkelig ere hjemlede i den gældende Ret. I § 377 er det hidtil omstridte Spørgsmaal, hvor vidt den, der gør Udlæg i et Gælds-brev, behøver ikke blot at give Gælds-brevet Paategning om Udlaget, men ogsaa at give Debitor efter Gælds-brevet Underretning om Udløset, afgjort derhen, at saadan Underretning ikke er nødvendig for at afværge, at Debitor frigr sig ved at betale Gælden eller Afdrag derpaa til Rekvizitus, men vel for at afværge Rentebetaling til denne.